

РЕШЕНИЕ

№ 2451

гр. София, 13.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **1206** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба, подадена от М. В. П., ЕГН: [ЕГН], [населено място],[жк], [жилищен адрес] понастоящем в СИЗ-ГДИН-11 група, [населено място], [улица] – ГДИН, чрез адв. Ю.-САК, срещу Решение № 6913 от 03.12.2020 г., постановено по адм. дело № 14260/2019 г. по описа на Административен съд София-град, Първо Отделение, 18 състав, с което е отхвърлен предявеният от него срещу Главна дирекция „Охрана“ иск за обезщетяване на причинени му неимуществени вреди в размер на 50 000 лева, за периода от 30.04.2019 г. до 26.11.2019 г., ведно със законната лихва от 21.05.2016 г. до окончателното плащане на сумата.

В касационната жалба се извеждат основания, че решението е незаконосъобразно, необосновано и постановено в противоречие със събраните по делото доказателства. Иска се отмяната му, като се постанови друго по съществуващото на спора, с което да се уважи предявения от него иск в претендирания размер.

В съдебно заседание, касаторът, не се представлява.

Ответникът - Главна дирекция „Охрана“ [населено място], не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, както и за правилност на обжалваното

решение.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК от надлежна страна, за която съдебният акт е неблагоприятен в обжалваната част, поради което е процесуално допустима.

Производството пред Административен съд София-град се е развило по исковата молба на М. В. П. против Главна дирекция „Охрана“, [населено място], с която на основание чл. 203 и сл. от АПК, във вр. с чл. 285, ал. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС), е предявил иск по чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в „умишлено изтезание с белезници и представянето му пред обществото като виновен по време на конвоиране за явяване в качеството му на подсъдим в съдебно заседание по НОХД № 1590, по описа на Специализиран наказателен съд /СпНС/“. С уточняваща молба ищецът е посочил конкретна дата на увреждането – 30.04.2019 г.

С оглед обстоятелствата, изложени в исковата молба, становищата и исканията на страните в хода на делото, след приложението на чл. 284, ал. 3 ЗИНЗС, съдът е събрал относимите към предмета на спора доказателства. Със събирането им решаващият съд е изяснил фактическата обстановка, като въз основа на установените по делото факти, при обсъждане доводите на страните е направил своите правни изводи.

С решението си по делото административният съд е отхвърлил предявения от П. против ГД „Охрана“ иск като неоснователен и недоказан. За да постанови този резултат, съдът е приел, че с действията си по поставянето на белезници на ищеца, служители на ответника не са му причинили морални страдания извън обичайните такива, съпътстващи ограниченията в свободното движение на ръцете, произтичащо от условията за изтърпяване на наказание, като при съобразяване изискването на чл. 284, ал. 2 ЗИНЗС за определяне на кумулативния ефект върху лицето на установените в случая условия, е отхвърлил предявения иск като неоснователен и недоказан.

Така постановеното решение е правилно и обосновано.

За да бъде приета основателност на иска за вреди с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, следва кумулативно да бъдат доказани: акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава чл. 3 от закона и настъпила, в резултат на нарушението неимуществена вреда в правната сфера на ищеца, която се предполага до доказване на противното по силата на въведената с разпоредбата на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС, оборима презумпция.

Административен съд София-град, анализирайки събраните по делото доказателства – поотделно и в тяхната взаимовръзка, правилно е приел, че ищецът не е провел пълно и главно доказване на фактическите твърдения, на които основава иска си. Правилни са изводите на административния съд за недоказаност на твърденията на касатора.

Ищецът М. В. П. твърди, че в процесния период е умишлено изтезаван с белезници и представен пред обществото като виновен по време на конвоиране за явяване в качеството му на подсъдим в съдебно заседание. От представената от ответника справка за конвоиране се установява още, че за периода от 30.04.2019 г. до 26.11.2019 г., когато производството по делото е било висящо пред СпНС, същият е бил конвоиран неколкратно за участие в съдебни заседания. Съгласно Заповед № 3-550/25.04.2019 г. на Директор на РД „Охрана - С.“, ищецът П. е конвоиран от Затвора – [населено място] до СпНС за участие в съдебно заседание по НОХД № 1590/2019 г. на 30.04.2019 г. Изложените в нея факти относно правното положение на ищеца и осъществения конвой на 30.04.2019 г. и неговия маршрут се потвърждават и

от показанията на свидетелите П. и М..

По делото е приета като доказателство справка за медицински преглед, издадена от Затвора – [населено място] на 20.05.2020 г., съгласно която М. В. П. е в добро състояние, клинично здрав и може да пътува с общ конвой.

При неустановяване настъпването на тези факти от действителността, не може да се твърди причиняването им от незаконосъобразни фактически действия и бездействия на затворническата администрация, съответно - генериране на вреди.

Настоящият касационен състав счита, че правилно, обосновано и на базата на събраните доказателства решаващият съд е достигнал до извод, че претендираните неимуществени вреди изразяващи се в причинено страдание, унижение, уронване на човешкото му достойнство са недоказани. Първоинстанционният съд е изследвал много подробно всички предпоставки за възникване на правото на иск по чл. 284 ЗИНЗС, и след като е установил, че липсват правилно е отхвърлил иска. Доказателствената тежест в исковото производство лежи върху ищеца, който следва да докаже с допустимите, относимите и необходимите доказателствени средства осъществяването на фактите, от които черпи права. След като ищеца не е ангажирал достатъчно доказателства във връзка с твърденията си, то съдът правилно е приел, че исковата претенция е недоказана и е отхвърлил предявения иск.

С оглед гореизложеното касационната жалба се явява неоснователна, а атакуваното с нея съдебно решение като валидно, допустимо и правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора разности на касационния жалбоподател не следва да се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд София-град, Втори касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 6913 от 03.12.2020 г., постановено по адм. дело № 14260/2019 г. по описа на Административен съд - София – град, Първо Отделение, 18 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

Председател:

Членове 1.

2.